

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

III. Appendix ad supradicta de peccatis venialibus, & mortalibus confessis;
quis sit in ordine ad illa legitimus minister.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

Quid, si ad sit quis alius potens absolvere à peccatis mortalibus, sed non à reſeruat; tunc ſi pœnitens habeat aliqua reſeruata, & aliqua non reſeruata, poteritne confiteri in eo articulo cuiuslibet Sacerdoti ſimplici indiſſereter, an ſoli Parocho, vel potèti absolvere à mortalibus? Reſpondeo, debere confiteri Parocho, vel potèti absolvere à non reſeruat; quia in ordine ad illa iam adest proprius Sacerdos, qui debet implere præceptum Chriſti confitendi Sacerdoti proprio: cum autem aliunde non poſſit dimidiare confeſſionem, debet eidem confiteri reſeruata; cum in illo articulo habeat iuriſdictionem ad abſoluendum etiam ab illis.

39. Dices: Ergo ſimiliter, ſi quis confitetur in mortis articulo peccata venialia, & mortalia, debet præſente Sacerdote ſimplici non excommunicatum alteri Sacerdoti etiam expoſito, qui ſit excommunicatus vitandus. Probat ſequela: quia Sacerdos ſimplex habet ad minus iuriſdictionem in ordine ad peccata venialia: excommunicatus autem vitandus priuatus eſt omni iuriſdictione ab Eccleſia: ergo pœnitens non eſt in neceſſitate in ordine ad venialia ad quæ habet Cōfeſſarium proprium & legitimum: ergo, ſicut in præſentia Parocho Eccleſia non confert iuriſdictionem Sacerdoti alieno, quia Parochus eſt proprius in ordine ad non reſeruata, licet non in ordine ad reſeruata: ſic non confert iuriſdictionem excommunicato in ordine ad venialia in præſentia eius, qui aliunde iam habet iuriſdictionem circa illa, licet non circa mortalia.

40. Reſpondeo, negando ſequelam. Ratio differentiæ eſt, quòd in cauſa præcedenti non ſolum eſt copia Cōfeſſarij in ordine ad mortalia non reſeruata; ſed etiam obligatio confitendi ei propter præceptum Chriſti confitendi proprio Sacerdoti, quantum fieri poterit: idèd dicimus, Eccleſiam tunc non conferre iuriſdictionem Sacerdoti alieno, quia fruſtra, & ſine neceſſitate eam confert: cum enim pœnitens debeat confiteri proprio non reſeruata, quando poſſet, & tunc ad ſit proprius, non poterit confiteri alieno, atque idèd non eſt neceſſe ei dare facultatem. At verò in poſteriori caſu, licet ad ſit Sacerdos ſimplex potens absolvere à venialibus, non eſt tamen obligatio ei confitendi: quia non eſt obligatio confitendi venialia; non ergo fruſtra dabitur facultas excommunicato abſoluendi; quia iam pœnitens inuenitur ſine copia Cōfeſſarij in ordine ad peccata omnia, & ſingula, quæ tenetur confiteri. Ergo non eſt, cur magis Eccleſia det facultatem Sacerdoti non excommunicato, quam excommunicato, cum neutri debeat pœnitens venialia confiteri. An verò excommunicatus reuera careat iuriſdictione ad venialia, videbimus ſectiõ. ſequenti.

SECTIO III.

Appendix ad ſupradicta.

De peccatis venialibus, & mortalibus antea confeſſis, qui ſit in ordine ad illa legitimus Miniſter?

41. *S*icut omnes Sacerdotes abſolunt in mortis articulo: ſic omnes indiſſerenter videntur poſſe abſolvere à peccatis venialibus, & mortalibus iam confeſſis: idèd hoc punctum cum præcedente coniungemus. Et quidem de venialibus nonnulli dubitant an Sacerdotes ſimplices poſſint abſque alia delegatione ab iis abſolvere. Communis tamen Theologorum ſententia id affirmat & communis fidelium uſus ita habet. Difficultas autem eſt in explicando: unde proueniat hæc iuriſdictio, vel poteſtas. Aliqui dicunt ad venialia non requiri iuriſdictionem, ſed

ſufficere poteſtatem Ordinis. Ita Sotus in 4. diſt. 18. q. 4. art. 2. ad 2. Sed eſt fortasſe differentia in ſolis vocibus; quas ipſe tamen improprie uſurpat: vocat enim iuriſdictionem illam ſolam, quæ cogere poteſt pœnitentem ad confeſſionem talium peccatorum. Sed non bene vitur illo nomine, ut dixi: quia Tridentinum illa ſeſſ. 14. c. 6. vniuerſaliter dicit, abſolutionem eſſe actum iudicalem, atque ideo Miniſtrum huius Sacramenti ſemper appellat Iudicem. Et c. 7. ex eo, quòd ſententia non poteſt ferri, niſi in ſubditum, vniuerſaliter colligit, nullius valoris eſſe abſolutionem, quam Sacerdos ſine ordinaria, aut delegata iuriſdictione pronunciat. Non poteſt ergo negari quin requiratur iuriſdictio ad abſoluendum à venialibus, quæ licet non poſſit cogere ad eorum confeſſionem; poteſt tamen cogere ad ſatiſfactionem impositam, ſaltem ſub culpa veniali: poteſt item ſolvere, & aliquo modo retinere, negando abſolutionem factam talem pœnitenti indiſpoſito.

Alij ergo dicunt, hanc iuriſdictionem conferri Sacerdoti à pœnitente ipſo ſe illi ſubjicienti: quod videtur ſignificaffe Caietanus tom. 1. Opus. tract. 7. & in Summa, verbo, Abſolutio, 2. Sed hoc, ut ſonar, falſum eſt: non enim poteſt iuriſdictionem conferre, qui illam non habet: pœnitens autem laicus nullam habet iuriſdictionem in hoc foro, ut conſtat.

Alij ergo tertio dicunt, hanc iuriſdictionem conferri à Chriſto omnibus Sacerdotibus in ipſa ordinatione. Ita Palud. Capreol. Canos, Ruardus, & Ledesma, quos reſert & ſequitur P. Vaſqu. in præſenti, q. 93. art. 1. dub. 6. Probat primò: quia peccata venialia non ſunt materia neceſſaria: ergo credibile eſt eſſe, Chriſtum non ſubdiſſe eorum abſolutionem poteſtati Eccleſiæ: ita ut non poſſent abſolui niſi ex cōmiſſione Eccleſiæ; cum tamen pro eorum expiatione neceſſe non ſit ad Eccleſiæ clauſes recurrere. Hoc argumentum debet, meo iudicio, ſolui ab eius Auctoribus: quia, ſiue Sacerdos accipiat hanc iuriſdictionem à Chriſto immediatè, ſiue ab Eccleſia; verè tamen habet iuriſdictionem ad illa peccata ſolueda, & clauſes: & tamen non habet auctoritatem cogendi pœnitentem, ut recurrat ad clauſes, nec ad Iudicem: ergo, licet Eccleſia non poſſit obligare, ut pœnitens recurrat ad eius clauſes pro expiatione venialium; potuit tamen habere iuriſdictionem ad illa quam poſſit Sacerdotibus communicare, vel auferre.

43. Alij ergo quartò probant: quia Eccleſia non poteſt reſeruare peccata venialia: ergo non dat iuriſdictionem ad illa: ſi enim procederet ab Eccleſia, potuiſſet eadem Eccleſia auferre, ſuſpendere, vel limitare illam poteſtatè, atque adeò poſſet reſeruare aliqua peccata venialia. Hoc eſt poſſimū fundamentū quo vitur P. Vaſquez. Sed id, quod n. 8. ut certum ſupponit, neminem vnquam conceſſurum, quòd reſeruatio peccati venialis valide fieret, cōcedunt multi: non quidem, ita ut pœnitens maneat obligatus ad confitendum veniale; ſed ita ut abſolutio data à Sacerdote inferiori non valeret. Ita Suarez in ſuprà, diſt. 28. ſect. 3. n. 1. Coninch in præſenti, diſp. 8. dub. 2. n. 17. Nuñus in addit. ad 3. p. q. 8. art. 5. dub. 10. Miranda in Manuali Prelatorum, tom. 2. q. 3. a. 4. Graſſius lib. 1. deſiſionum, c. 10. Homobonus part. 1. c. 3. aſſert. 1. Bonacina in præſenti, diſp. 5. q. 7. puncto 5. § 1. n. 3. & alij plures. Imò agentes de effectu excommunicationis maioris, quatenus priuat iuriſdictionem, & adminiſtrationem Sacramentorum, abſque vlla diſtinctione dicunt, omnia Sacramenta collata ab excommunicato non tolerato eſſe valida præter vnum Sacramentum Pœnitentiæ, quod nunquam eſt validum: quia caret omni iuriſdictione. Et ipſemet Vaſquez in tract. de excommunicatione, ſic

M m 4 etiam

etiam generaliter loquitur *dub. 4. n. 3.* dicens, solum in extrema necessitate validum esse: in præsenti-amen propter consequentiam ad suam sententiam dixit, peccare quidem excommunicatum vitandum absolviendo à venialibus, absolutionem tamen validam fore. Cum ergo principium illud nec commune sit, nec aliunde probetur; non potest ex illo sufficienter probari prædicta sententia.

44. Verius ergo dicitur iurisdictionem ad venialia collatam esse simplici Sacerdoti ab Ecclesia, propterea docet Suarez in præfati *diss. 26. sect. 5.* Coninch, loco citato Henrici. lib. 6. c. 5. Bonacini, Medina, & alij multi, quos ipsi afferunt. Quod probat Suarez argumento contrario: quia, nimirum, de facto Ecclesia priuat Sacerdotem excommunicatum vitandum iurisdictione etiam ad confessionem venialium, quod licet Vasquez negare tamen vera Doctores communiter in materia de excommunicatione id videntur concedere.

Ratio à priori pro hac sententia est, quam supra adduximus: quia hoc Sacramentum, siue versetur circa mortalia, siue circa venialia, semper exercetur per modum iudicii, atque idem in Ministro ad valorem absolutionis requiritur iurdictio ordinaria, vel delegata, ut dixit expressè Tridentinum *illa sess. 14. c. 7.* Sed in Sacerdote simplice non est iurdictio ordinaria, cum ipse non sit Pastor, nec Prælati; alioquin omnes essent sibi invicem Pastores, & subditi; quod perturbaret omnino ordinem debitum in Ecclesia. Ergo solum habent iurisdictionem delegatam ab eo, qui habet ordinariam, nempe, à Summo Pontifice, qui eam potest pro libito valide auferre, & aliquando licite, & prudenter auferre ab excommunicato vitando. Non tamen referuntur communiter peccata venialia: quia, cum non sit obligatio illa confitendi, frustra, aut cum parvo fructu referantur, & aliunde non est materia digna reservatione, quæ solum adhiberi solet ad graviora crimina coercenda.

45. Confirmatur: quia nemo habet iurisdictionem ordinariam in hoc Sacramento, qui aliunde non habeat aliquam superioritatem, & gubernationem, etiam extra Sacramentum: idem enim Pontifex Episcopi, Parochi, & Prælati habent iurisdictionem ordinariam: quia incumbit illis ex officio gubernare, & pascere illos subditos. Sed Sacerdos simplex nullam prorsus habet superioritatem, aut gubernationem circa alios Sacerdotes, & multò minùs circa Episcopos, & Cardinales. Non est ergo eorum Pastor ex officio in ordine ad peccata venialia, sed solum ex delegatione Supremi Pastoris, & Pontificis, à quo accipit illam iurisdictionem delegatam.

46. Ex dictis inferitur, quid dicendum sit de potestate, quam iidem Sacerdotes simplices habent ad absolviendo à peccatis mortalibus, quæ iam iterum pœnitens confessus est. Circa quod est ferè eadem varietas opinionum, iisdem ferè Auctoribus dicentibus, esse de iure diuino: quamvis P. Vasquez fateatur, rem hanc esse satis obscuram, & difficilem ad probandum.

Ceterum idem argumentum, quod probat, ad venialia requiri iurisdictionem ab Ecclesia derivatam, probat eodem modo in ordine ad eiusmodi peccata mortalia, propterea tenent Suarez, & alij omnes supra adducti: quia circa illa exercetur verum iudicium, & per consequens requiritur vera iurdictio in Ministro erga pœnitentem, ut in subditum: quam cum Sacerdos simplex non habeat ordinariam; necesse est, quod habeat eam ex delegatione Supremi Pastoris. Unde nec Episcopi, nec inferiores Prælati possunt impedire directè hanc potestatem, cum procedat à Supremo eorum Pastore, qui est Summus Pontifex. Dixi, *directè*: quia

indirectè possunt excommunicando, & denunciando Sacerdotem: tunc enim Ecclesia auferit ab illo iurisdictionem ad absolviendo etiam ab eiusmodi peccatis.

Potest tamen circa hæc peccata, & eorum secundam confessionem esse maior difficultas, quam circa venialia, quomodo Sacerdos simplex possit ab eis absolvere: quia, quando hæc peccata semel absoluta iterum subiciuntur clauibus, & dantur pro materia absolutionis; Sacerdos indicat de illis, & intendit ab illis absolvere, non quidem sub conditione, si absoluta iam fuerint, sed simpliciter, & absolute. Et ad hunc effectum secundum Sacramentum dat gratiam sanctificantem, ut si sublata non fuerint, deleantur: & hæc est vis, & sensus formæ, cum dicitur: *Ego te absolvo*, quantum est ex me, remitto hoc debitum, de hoc peccatum. Repugnat ergo, quod data sit potestas solum absolviendo ab illo peccato, si iam absolutum sit: hoc enim esset contra significationem formæ, quæ significat solutionem illius debiti, etiam si solum non sit. Fortasse propter hoc Soms *supra* citatus cum scrupulo loquitur de potestate illa Sacerdotis simplicis ad absolviendo ab eiusmodi peccatis: quia illa semper sunt per se materia necessaria; & per accidens est, quod sint iam remissa.

In contrarium tamen est usus fidelium, ut circa eiusmodi peccata omnes Sacerdotes absoluant: quia consuetudine supposita, solum declarandum est de possibili, quomodo poterit ea potestas dari ad absolviendo à peccato mortali solum eo casu, quo iam à legitimo Confessario absolutum sit. Et quidem hæc difficultas eodem modo procedit; siue hæc potestas procedat ex iure diuino, siue ex Ecclesiastico: nam semper habebit eandem repugnantiam potestas ita limitata cum significatione formæ. Possumus tamen illam concessionem declarare, ita ut conditio non se teneat ex parte absolutionis proferendæ; sed ex parte ipsius confessionis. Potest enim Pontifex Sacerdoti simplici dicere: *Ego volo tibi dare facultatem absolviendo à peccato mortali Petrum: sed nolo tibi eam dare nunc; sed cras, postquam ego eum prima vice absolvero.* Nam, sicut ipse Pontifex, postquam prima vice absoluit Petrum, potest iterum, & lapsus eum absolvere ab eodem peccato, si sapius illud confitetur, sic potest communicare alteri similem facultatem ei, quam ipse habet. Potest autem communicare hanc facultatem, quando voluerit, & potest velle communicare, quando iam pœnitens absolutus sit prima vice, & non priùs: in hac enim voluntate communicandi facultatem tali tempore, & non priùs, non videtur esse ulla contradictio: quia Sacerdos qui tunc incipit esse Sacerdos, & expositus, incipit habere tunc facultatem absolviendo ab illo peccato, quam non habuisset priùs: ergo similem facultatem potest ex concessione Pontificis incipere habere Sacerdos simplex eodem tempore: quando, scilicet, pœnitens iam confessus fuit prima vice illud peccatum.

Ad hoc declarandum potest afferri exemplum in actu vouendi: pone enim aliquem, qui à Pontifice prohibitus esset facere vllum votum; in d. fuisset redditus inhabilis ab eodem Pontifice ad vouendum validè: posset hic petere ab eodem facultatem vouendi castitatem, verbi gratia, quam iam iterum vouerat olim ante prohibitionem: & Pontifex posset concedere eam facultatem, si verè iam eam iterum vouisset: quo posito, conditio non se teneret ex parte voti, sed ex parte concessionis: non enim concedit facultatem solum ad votum conditionale, sed ad votum absolutum castitatis: sed tamen non concedit

46.
De potestate
ad peccata
am confess.

concedit licentiam absolutæ, sed sub conditione, si iam iterum castitatem vouit: qua conditione stante, fit nunc votum nouum absolutum; ac per consequens eius sensus est: Volo me obligare denuo, etiamsi obligatus non essem: alioquin non esset votum absolutum simpliciter: sed tamen licentia Pontificis ad hoc votum absolutum, & cum illo sensu absoluto faciendum, non fuit absoluta, sed conditionalis, si iam iterum castitatem vouerat: nec in hac concessione est aliqua contradictio. Sic ergo in casu nostro finge, poenitentem petere facultatem à Pontifice confitendi hæc peccata Sacerdoti simpliciter, quia iam prius eadem proprio Sacerdoti confessus fuerat, Pontifex licentiam concedit sub eadem conditione: *Si iam eadem peccata proprio Sacerdoti confessus es.* Confessio est conditionalis: absolutio tamen, ad quam datur licentia, non debet esse conditionalis, sed absoluta, cuius sensus sit, remittere illa peccata, etiamsi prius remissa non fuissent: nam ad hanc absolutionem absolutam dari potuit licentiam sub conditione: in quo nulla apparet contradictio.

DISPUTATIO XIX.

De Ministro ordinario, & delegato Sacramenti poenitentiae.

SECT. I. *Quis sit Minister ordinarius in hoc Sacramento.*

SECT. II. *De Ministro delegato ad confessiones audiendas.*

IURISDICTIO, quæ in Ministro requiritur, dupliciter habetur: scilicet, vel ordinaria, vel delegata, ut dixit Tridentinum. De utraque dicendum erit in hac disputatione, & prius de Ministro ordinario.

SECTIO I.

Quis sit Minister ordinarius in hoc Sacramento.

Minister ordinarius est, qui est Pastor respectu poenitentis: omnes enim Christi fideles Pastorem habent suum, præter unum Supremum Pastorem, qui licet ouis sit Christi, non habet alium Pastorem: potest tamen absoluti sacramentaliter ab illo Sacerdote, quem ipse elegerit: quomodo autem aut à quo accipiat iurisdictionem Confessarius Pontificis, diximus *suprà*, disp. 15. sect. 3. Cæteri omnes Pastorem habent, qui est eorum Confessarius ordinarius, nimirum, summus Pontifex est Pastor communis omnium fidelium, atque idem potest omnes absolueret potestate, atque iurisdictione ordinaria. Deinde Episcopus habet potestatem ordinariam in omnes suos subditos: Parochus denique in omnes suos parochianos, siue illi Laici sint, siue Clerici, vel etiam Sacerdotes.

De ipsius Episcopi dubitatur primò, quis sit eorum Pastor, qui ordinaria potestate possit eos absolueret. Aliqui volunt, eum esse Archiepiscopum: huius verò Patriarcham, qui immediatè subest Papæ, ut proprio Pastori. Ita Palud. & Syluester apud Suarez disp. 25. sect. 2. n. 10. Ipse tamen Suarez cum Soto, & aliis melius dicit, Episcopos subdi immediatè in hoc foro soli Papæ: quibus consentit Vas-

quez q. 93. art. 1. dub. 4. n. 2. An verò Archiepiscopus habeat potestatem ordinariam ad absoluerendos non solum suos proprios subditos, sed etiam eos, qui subduntur Episcopis Suffraganeis; dicendum est, habere, dum actum visitant diocesim Suffraganeam, ut colligitur ex cap. *ult. de consensu*, lib. 6. & noster Suarez cum aliis loco citato, & sect. 1. n. 13.

Possunt tamen Episcopi de iure communi eligere sibi Confessarium, ut vitetur animarum dispendium: quia difficile eis esset recurrere semper ad Papam, ut habetur in c. *ult. de poenitentibus, & remissionibus*. qua facultate possunt etiam uti, dum versantur in Curia Pontificis: quia concessio generalis est; & licet habeant apud se Religiosos, qui ex facultate Papæ possunt absolueret; possunt tamen alium sibi eligere, qui talem facultatem non haberet. Nouine autem Episcoporum comprehenduntur ibi alij Prælati superiores exempti: quia ita voluit Pontifex, & expressit in eodem indulto: quales sunt Abbates, exempti, & immediati Pontifici, & alij, qui habent similem iurisdictionem quasi Episcopalem: non tamen intelligitur Vicarius Episcopi, neque etiam Parochi, qui non sunt Prælati, & multò minus Abbatissæ, licet sint exemptæ, quia hæ non habent iurisdictionem Episcopalem, nec nomen Prælati.

Eodem indulto gaudent Prælati regulares, præsertim Generales, & Prouinciales, imò & Superiores locales, qui etiam sunt Prælati, & habent iurisdictionem in utroque foro, ut docent plures, quos congerit Diana tom. 2. tract. 2. de dubiis Regularium, resolut. 1. & tom. 3. tract. 4. miscellan. resolutione 1. Quod tamen limitandum notat Suarez disp. 27. sect. 2. num. 10. ut non procedat, quando in aliqua Religione iuxta specialia privilegia, vel Constitutionem à Summo Pontifice approbatam, Prælati inferior habet Confessarium designatum à suo Prælati Superiore, quia iam est veluti ordinarius eius Index, & Pastor in hoc foro. An verò possint ij Prælati eligere Confessarium, à quo absoluantur à casibus reservatis, à quibus ipsi possunt suos subditos absolueret, dicemus disputatione sequenti, agentes de absolutione à reservatis sect. 5.

De Cardinalibus, qui Episcopi non sunt, dicendum est breuiter, eos saltem ex consuetudine posse eligere sibi Confessarium, imò & dare facultatem suæ familiæ eligendi Confessarium, ut cum Caietano, & aliis docet Suarez dicta disp. 27. sect. 2. num. 6. & disp. 25. sect. 2. n. 11. & 12. Potest etiam Episcopus familiam suam eximere à Parochia, sicut & Imperatores, & Reges dicuntur habere exemptionem, de hoc tamen iam ferè nihil sciri potest: solent enim frequenter confiteri Regularibus, quibus iuxta sua privilegia confiteri etiam possunt alij sæculares.

Parochorum immediatus Pastor est Episcopus, vel qui, quasi Episcopale munus habet: ex consuetudine tamen eligunt sibi Confessarium: quod & de aliis omnibus Sacerdotibus sæcularibus probabile putat Suarez. Sed neque de his potest iam constare talis consuetudo: quia hi omnes post Tridentinum non possunt eligere Confessarium, nisi approbatum ab Episcopo: qui, si Regularis sit, iam habet aliunde iurisdictionem per privilegia sui Ordinis: si verò sit sæcularis, habebit iurisdictionem ab Episcopo, qui non solet communiter dare approbationem Sacerdoti sæculari sine licentia, & iurisdictione ad absoluerendum in sua diocesi: quare vix poterit vnquam occurrere casus, quo Parochus, vel Sacerdos eligant sibi Confessarium non habentem aliunde iurisdictionem.

Ij, qui dicuntur vagi, sed quod non habeant certum domicilium, confiteri debent Parochi, sub quo De vagis actu

4.
De Prælati Regularibus.

5.
De Cardinalibus.

6.
De Parochiis & aliis Sacerdotibus.

7.
De vagis actu